

níku SA. služby«, závěr, že obžalovaný zamýšlel pro případ, kdyby byl na hranici čsl. pohraniční stráží kontrolován, uvést ji předložením svého zfalšovaného cestovního pasu v omyl, kterýmž měl čsl. stát utrpěti škodu na svém právu na evidenci a kontrolu cestování do ciziny, t. j. že obžalovaný jednal již před překročením hranic v úmyslu podvodném (v úmyslu směřujícím k oklamání čsl. pohraniční stráže a k poškození zmíněného práva čsl. státu).

Zlý skutek obžalovaným takto zamýšlený nebyl obžalovaným jen náhodou dokonán, totiž proto, že obžalovaný byl, jak sám doznal a jak též rozsudek zřejmě předpokládá, teprve v Německu oním »úředníkem SA. služby«, nikoli tedy čsl. pohraniční stráží před překročením hranice pozorován.

Jednání obžalovaného záležející v tom, že zúčastniv se uvedeným způsobem zfalšování veřejné listiny, o niž tu jde, dostavil se s ní k hranici československo-německé v úmyslu směřujícím k oklamání čsl. pohraniční stráže předložením této zfalšované veřejné listiny a k poškození zmíněného práva čsl. státu, t. j. vykonal čin ke skutečnému vykonání zamýšleného zlého skutku vedoucí, při čemž zamýšlený zlý skutek jen náhodou nebyl dokonán, vykazuje všechny znaky objektivní a subjektivní skutkové podstaty zločinu nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák.

Podřadil-li tedy nalézací soud skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, pod ustanovení § 320 f) tr. zák., podřadil jej pod ustanovení trestního zákona, jež se k němu nevztahuje, a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř., stížností uplatňovaným.

Čís. 5905.

Skutočnosti, ktoré porotcovia zistili v skutkových otázkach, nesmejú byť v logickom rozpore.

Okolnosť, že sa rozpor nevyskytuje v otázkach tejže skupiny, ale v rôznych skupinách otázok, je nerozhodná, pretože rozhodnutie porotcov čo do skutkových zistení treba považovať za jeden celok, nech pozostáva z viac skupín alebo nie.

(Rozh. zo dňa 19. mája 1937, Zm IV 141/37.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu podľa § 279 tr. zák., atď., z úradnej povinnosti zrušil podľa § 34, odst. 1 por. nov. na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. rozsudok porotného súdu i s hlavným pojednávaním čo do obžalovaných A. a B. v častiach týkajúcich sa trestných činov spáchaných na úkor M. a N. a v dôsledku toho aj čo do výrokov o treste a výrokov s tým súvisiacich; krajský ako porotný súd bol poukázaný, aby v rozsahu zrušenia čo do oboch obžalovaných znova jednal a rozhodol.

Z d ô v o d o v:

Najvyšší súd, skúmajúc na základe zmätočných sťažností vec, spoznal rozpor v skutkových zisteniach porotcov.

Porotcovia totiž kladnou odpoveďou na prvú skutkovú otázku prvej skupiny zistili, že A. 29. júna 1935 cez dvere krčmy, zo vzdialenosti asi 4 až 8 metrov z opakovacej pištole »Praga« vystrelil, mieriac na tam pri dverách krčmy sa nachádzajúceho M., strela tohoto zasiahla, takže jeho zranenie sa hojilo až do 1. augusta 1935.

Na tretiu otázku skutkovú tejže skupiny, ktorá znela: »Či je pravda, že A. vystrelil preto, pokiaľ pred ním do krčmy vstupujúci B. a O. boli poranení, niekto na neho zvolal: »Janko strieľaj« a preto následkom tohoto strachu vystrelil,« odpovedali porotcovia záporne.

Taktiež odpovedali porotcovia na skutkovú otázku siedmu tejže skupiny kladne a na otázku deviatu záporne a zistili tým, že A. vystrelil za týchže okolností a tamže na N., ktorého výstrelom usmrtil, avšak nie preto, že B. a O. boli poranení a niekto zvolal »Janko strieľaj«.

Naproti tomu v skupine druhej kladnou odpoveďou na prvú skutkovú otázku zistili, že v tomže čase a na tom istom mieste, keď B. napadol otvoreným nožom v krčme prítomných mládencov a N. chcel zabrániť bitke, B. na A. stojacieho u dverí krčmy, o ktorom B. vedel, že má pištoľ, vykrikoval: »Janko strieľaj,« na čo A. následkom tohoto zvolania zo vzdialenosti 4 až 8 metrov, mieriac na M. vystrelil a zasiahol ho tak, že zranenie sa hojilo do 1. augusta 1935.

Tie isté skutky zistili porotcovia aj kladnou odpoveďou na otázku piatu tejže skupiny dotyčne výstrelu A., ktorým bol usmrtený N.

Zistili teda porotcovia v prvej skupine otázok skutkom, že nikto na A. nezvolal »Janko strieľaj«, teda že A. nestrieľal preto, že niekto na neho takto vykrikoval, kdežto v druhej skupine otázok zistili, že B. vykrikoval v bitke na A. »Janko strieľaj« a tento následkom tohoto výkriku vystrelil a jedným výstrelom zranil M., druhým zabil N.

Je tu zrejmý rozpor v skutkových zisteniach porotcov v smysle § 29, čís. 6 por. nov.

Okolnosť, že protirečiace si zistenia sú v rôznych skupinách otázok, rozpor v smysle § 29, čís. 6 por. nov. neodstráňuje, lebo rozhodnutie porotcov čo do skutkových zistení treba považovať za jeden celok, či už pozostáva z viacerých skupín alebo nie (Zm III 220/28).

V súdenom prípade je medzi skutkovými otázkami jednej skupiny k druhej tým užší vzťah, že ide o čin a návrh k nemu, teda činy v rôznych skupinách otázok zistené sú v pomere akcesority. Rozpor tento nevytýkali strany v zmätočných sťažnostiach.

Pokiaľ však v dôsledku logického rozporu v zistení, či B. zavolať na A. »Janko strieľaj« alebo nie, niet určitého skutkového podkladu pre otázku viny B., treba zmätok týmto rozporom daný považovať za taký, ktorý bol spôsobený na ujmu obžalovaného B.

Taktiež je tento rozpor formálne na ujmu obžalovaného A., lebo skutkové okolnosti, ktoré sú predmetom rozporu vo výroku porotcov, tvoria formálne skutkový podklad pre posudzovanie k tomu sa vzťahujúcej právnej otázky na silné rozčulenie.

Pri tom sa poznamenáva, že do tretej skutkovej otázky bola s porušením predpisov §§ 5 a 6 por. nov. nesprávne pojatá náležitosť, či obžalovaný konal zo strachu, lebo tu nejde o skutkovú okolnosť, ale o právny pojem, ktorý do skutkovej otázky nepatrí a zrejme mal len vyjadriť to, k čomu smerovala právna otázka na silné rozčulenie.

Je preto u oboch obžalovaných uvedený rozpor na ich ujmu a v smysle odst. 4, veta druhá § 29 por. nov. musel najvyšší súd tento zmätok vziať v úvahu z úradnej povinnosti.

Čís. 5906.

Je »Istivým zaslepovaním« podľa § 201 b) tr. zák., utvrzoval-li kdo osobu zbavenou svéprávnosti pro slabomyslnost v jejím mylném názoru, že jest oprávněna volně rozhodovati o svém majetku.

(Rozh. ze dne 20. května 1937, Zm I 1232/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 lit. b) tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o vývody věnované číselně uplatňovanému důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., dlužno uvésti toto:

Námítka stížnosti, že nelze spatřovati v tom, že obžalovaný přijal od slabomyslné M. dar (pozn. red.: vkladní knížku na 11.000 Kč), »Istivé zaslepování« po rozumu § 201 b) tr. zák., je bezpředmětná, ježto rozsudek nikde nepraví, že se obžalovaný dopustil »Istivého zaslepování« ve smyslu § 201 b) tr. zák. již tím, že dar od slabomyslné M. přijal, nýbrž spatřuje »Istivé zaslepování« podle posléze citovaného ustanovení zákona v tom, že obžalovaný věda, že M. je pro slabomyslnost zbavena svéprávnosti a dána pod opatrovnictví a že není v důsledku toho oprávněna svým majetkem volně nakládati, utvrzoval ji před přijetím daru v jejím mylném názoru, že jest oprávněna svým majetkem volně disponovati, a rozumí, jak plyne z první věty odstavce rozhodovacích důvodů počínajícího slovy »To vše přesvědčuje soud...«, tímto obžalovanému za vinu kladeným utvrzováním M. v jejím mylném názoru zřejmě aktivní činnost obžalovaného, jež směřovala k utvrzování M. v uvedeném mylném názoru a byla k tomu způsobilá, nikoli nějaké pasivní chování obžalovaného.